5 Ιουνίου 2013

Σκοπός

/ Γενικά Θέματα



Μια φορά κι ένα καιρό, ένα μικρό κεράκι βρισκόταν σε ένα δωμάτιο μαζί με άλλα κεριά, τα περισσότερα από τα οποία ήταν πολύ μεγαλύτερα και πολύ ομορφότερα από αυτό.

Μερικά ήταν δεμένα με κορδέλλες πολύχρωμες άλλα ήταν πιο απλά, σαν κι αυτό. Δεν ήξερε τον λόγο που βρισκόταν εκεί, και τα άλλα το έκαναν να αισθάνεται μικρό και ασήμαντο.

Όταν έπεσε ο ήλιος και σκοτείνιασε το δωμάτιο, είδε έναν άνθρωπο να μπαίνει μέσα στο δωμάτιο.

Έρχονταν προς το μέρος του κρατώντας ένα αναμμένο σπίρτο. Κατάλαβε οτι θα του έβαζε φωτιά.

– Μη!! φώναξε, σε παρακαλώ μη!

Όμως ήξερε οτι δεν μπορούσε να ακουστεί και ετοιμάστηκε να υποφέρει τον πόνο, που ήταν σίγουρο οτι θα ακολουθούσε.

Προς μεγάλη του έκπληξή το δωμάτιο γέμισε με φως.

Αναρωτήθηκε από που έρχεται το φως, αφού ο άνδρας είχε σβήσει το σπίρτο. Κατάλαβε ότι προερχόταν από τον εαυτό του.

Ύστερα ο άνδρας άναψε κι άλλα σπίρτα για να ανάψει με την σειρά του και τα άλλα κεριά. Όλα τα κεριά έδιναν το ίδιο φως με εκείνο.

Καθώς περνούσαν οι ώρες παρατήρησε ότι το κερί άρχισε να λιώνει. Κατάλαβε ότι σύντομα θα πέθαινε.

Με την παρατήρηση αυτή, ανακάλυψε και τον λόγο είχε δημιουργηθεί.

– Ίσως ο λόγος που βρίσκομαι στη Γη, είναι για να δίνω φως μέχρι να πεθάνω, ψιθύρισε.

Και αυτό έκανε.

Θαρρώ λοιπόν πως όλοι μας μπορούμε να δώσουμε λίγο φως στον κόσμο.

Δίχως να έχει σημασία το πόσο σημαντικοί ή ασήμαντοι, μικροί ή μεγάλοι είμαστε.

Πηγή: dkaravasilis.gr